

maa dog vistnok erkendes, at dette i mange Tilfælde ikke er muligt. Det er ikke sjældent Tilfældet, at der paa et saa tidligt Stadium af Voets Behandling, som der heved er Tale om, endnu ikke kan have nogen fornuftig Dom hverken fra Fallentens Side om, hvad han kan tilbyde, eller fra Kreditorernes Side om, hvad der kan ventes at komme ud af Voet, og hvad de altsaa bør tage til Tælle med. Dette er Noget, der ofte først vil vise sig klart for alle Bedkommende længere hen under Voets Behandling, og Udvalget har derfor ment, at der bør være en Afgang til først at bringe Affordspørgsmaalet frem paa senere Stadier i Voet, eller at man, med andre Ord, ikke skal være stillet saaledes, at Affordspørgsmaalet nødvendigvis maa komme frem paa det omtalte tidlige Stadium og ellers slet ikke kan komme frem. Det altsaa, at der skal være en Afgang til under visse Begrænsninger først senere at fremsætte Affordforslag, har hele Udvalget været enigt om. Den Begrænsning, som Udvalget i saa Henseende har ment at burde opstille, er den, at Skyldneren, for at han skal have Lov til, at fremkomme med et saadant for silbdigt Affordforslag, om jeg maa udtrykke mig saaledes, skal dokumentere, at i det Mindste Halvdelen af Fordringshaverne haade i Tal og i Vægt tillader, at den for silbdige Affordforhandling finder Sted. Naar der er saa mange Kreditorer, der tillade det, saa er der nemlig ogsaa en nærliggende Udflugt til, at Affordforhandlingen vil blive til Noget, og saa er der ingen Fare for, at Debitor ved temerære Affordforhandlinger, der først reises paa silbdigere Stadier, vil kunne uleilige Kreditorerne med forgyæves Møder og derhos bewirke nogen Forhaling af Voets Behandling, hvad jo saadanne Forsøg ellers let kunde afstedkomme. Det er denne Tanke, der har søgt sit Udtryk i Fordringsforslagene under Nr. 51, 52 og 53, hvilke saaledes hænge nøie sammen. — Men der er dernæst et andet Punkt i denne Affordmaterie, i Henseende til hvilket der ikke har været Enstemmighed i Udvalget, og det er nemlig med Hensyn til det Spørgsmaal, om den Daagjældende skal kunne fremsætte et Affordtilbud senere, naar det første Affordtilbud er forfaldet. Dette er jo to forskellige Spørgs-

maal. Et er, at Debitor kan stedes til Afford ogsaa paa senere Stadier, naar han ikke er kommen med Affordforslaget tidligere, og et Andet er det, at han, naar Affordforhandlingerne paa det første Stadium have ledet til Afslag fra Kreditorernes Side, skal have Lov til atter senere at bringe det Spørgsmaal frem, om Afford skal tilstaas ham eller ikke. Udvalgets Flertal har imidlertid ment, at man ogsaa bør indrømme Debitor en Afgang hertil, idet man har troet, at det meget ofte i den lange Tid, som Behandlingen af Konkursboer ofte medtager og maa medtage, vil hændes, at der foregaar betydelige Forandringer i Voet. Der kan i Løbet af den Tid foregaa betydelige Forandringer i Voets Tilstand baade til det Bedre og til det Værrer; det kan hændes, at Fordringer ville indkomme, som man fra Begyndelsen af ikke havde gjort Regning paa vilde komme ind, og det kan ogsaa hændes, at Fordringer tabes, som man havde regnet paa vilde komme ind; det kan hændes, at Voets Aktiver realiseres mere eller mindre fordelagtig, end man havde ventet, og det er ogsaa ofte Tilfældet, at den Forbittrelse, som Kreditorerne i Begyndelsen nærrede imod Fallenten i Tidens Længde fortager sig, blandt Andet af den Grund, at de faae nyere Indsigt i hans Forretnings hele Gang og derved komme til at dømme mildere om deres Debitor. Flertallet af Udvalget mener derfor, at det slet ikke vil være sjældert, at der vil være Leilighed til at opnaa en Afford for den Daagjældende senere hen under Voets Behandling, selv om man fra Begyndelsen af har negtet ham en saadan, og i Betragtning heraf er Udvalgets Flertal ogsaa af den Mening, at den Daagjældende ikke bør være absolut udelukket fra at fremkomme med fornyet Affordforslag senere, men naturligvis dog kun under de samme indskrænkende Betingelser, som før angivet, saaledes at han kun kan faae Lov dertil, naar han fra saa mange af Fordringshaverne, som haade i Tal og Vægt svare til over Halvdelen af de anmeldte Krav, for Eksteretten fremlægger skriftligt Samtykke til, at et saadant Forsøg maa gjøres. Ogsaa her gjør da den Betragtning sig gjældende, at, naar der er saa mange Kreditorer, der